

der er en anden Side af Sagen. Man kan med Grund spørge: Er det nogen Sinds passeret, at en Husmand har kogt en selvdød Griseso eller et selvdødt Svin af til Hønsfoder, eller hvor ofte er det passeret? Det er vist kun undtagelsesvis. Jeg tror nok, at man af Hensyn til Husmændene kan forsvare at se bort derfra. Det er vist ikke sket hyppigere, end at en Husmand eller en Gaardmand har afkogt et Svin til Sæbe.

Jeg mener ligeledes, at man absolut maa holde paa, at ogsaa nødslagtede Dyr bliver stemplet, hvis da Ejeren er af den Formening, at de kan anvendes paa anden Maade end til Destruktion. Men jeg skal give min Tilslutning til Venstres ærede Ordførers Udtalelse før, at dette Spørgsmaal jo i hvert Fald tangerer Lovforslaget om Kødkontrol og maaske rettest kan endeligt behandles der. Det forekommer mig i det hele taget, at Venstres Ordfører stillede den besiddende Landbostands økonomiske Interesser alt for stærkt i Forgrunden i sine Betragtninger over dette Lovforslag. Jeg vil i Modsætning til den ærede Ordfører for Venstre anbefale, at det foreliggende Spørgsmaal, som det store Samfundsspørgsmaal af Betydning særlig for den daarligst stillede Del af Befolkningen det er, gøres til Genstand for en velvillig Modtagelse og samvittighedsfuld Behandling her i Tinget, og at det samme maa blive Tilfældet i det kommende Udvalg. Maaske vilde det være heldigt at henvise dette og de andre Lovforslag, der for nylig er fremsatte, til det samme Udvalg.

Gunnar Fog-Petersen: Der er ikke Tvivl om, at den Ordning eller Mangel paa Ordning vedrørende Behandling og Anvendelse af selvdøde Dyr, der fandtes her i Landet, før de Bekendtgørelser, der nu blev omtalt, traadte i Kraft, i høj Grad trængte til Kritik og Forandring. Jeg er derfor ligesom den ærede sidste Taler (Simonsen) den højtærede Landbrugsminister taknemmelig, fordi han har fremsat et Lovforslag, der tilsigter en Ordning paa dette Omraade. Det er rigtigt, som den ærede sidste Taler sagde, at de, der først og fremmest er interesserede i dette Lovforslag, er dem, der hører til den mindst bemidlede og vanskeligst stillede Del af Befolkningen. Det er navnlig dem, der har ringe Købeevne og bor i de større Byers fattigste Kvarterer. Deres Tarv er det, vi først og fremmest skal have Opmærksomheden henvendt paa ved Behand-

lingen af dette Lovforslag. Vi maa ikke glemme, at der her i Landet har fundet og sikkert stadig finder meget alvorlige og meget grove Misbrug Sted paa dette Omraade.

Det foreliggende Lovforslag søger at skabe Plan og Orden med Hensyn til Anvendelse af selvdøde Dyr, og det forekommer mig, at man der i Hovedtrækkene er inde paa den rigtige Vej. Men jeg vil dog mene, at Lovforslaget trænger til en Udvalgsbehandling, og at det paa visse Punkter bør være noget mindre absolut i sine Bestemmelser end foreslaaet. Der er givet Tilladelse til at afkoge Svin samt nedgrave nyfødte Dyr af bestemte Arter paa Stedet. Denne Bestemmelse mener jeg bør opretholdes. Jeg tror ikke, det er saa sjældent, som den ærede sidste Taler (Simonsen) mente, at der rundt omkring paa Landet koges Sæbe af selvdøde Svin, og nødslagtede eller døde Spædekælve kan jo ogsaa som Grise- eller Hønsfoder faa anden og bedre Anvendelse end at blive nedgravet. Jeg er heller ikke sikker paa, at kun Destruktionsanstaltens Opkøbere skal kunne anerkendes. Det vil ganske sikkert være praktisk, om ogsaa andre Opkøbere kunde faa Landbrugsministeriets Anerkendelse; der vilde derved maaske kunne blive nogen bedre Mening i Prisbestemmelserne i § 4. Jeg mener, at man ikke skal sætte Hudens Værdi som Maksimum, men derimod som Minimum for, hvad der kan ydes for et selvdødt Dyr.

Endvidere mener jeg, at der i Loven bør indsættes en Bestemmelse om, at Destruktionsanstaltens Opkøbere skal have en Forpligtelse til indenfor en bestemt Tid at afhente Dyret. Hvis det bliver saaledes, at man kun kan komme af med et selvdødt Dyr til ganske bestemte monopoliserede Opkøbere eller Anstalter indenfor et vist Omraade, vil dette meget let medføre, at de henter et saadant Dyr, naar det passer dem, og dette kan dog være overordentlig generende for Ejeren, der af hygiejniske og andre Grunde maa have Krav paa at kunne komme af med Dyret saa hurtigt som muligt. Jeg er heller ikke sikker paa, at Bestemmelsen i § 1, der forbyder Personer, der driver erhvervs-mæssig Slagning eller dermed beslægtede Erhverv, at afhude eller flaa, hvad man nu vil kalde det, selvdøde Dyr, er heldig. Jeg kunde forstaa denne Bestemmelse, hvis den tog Sigte paa, at de ikke maatte gøre det i de Lokaler, hvor de behandler Dyr, som er egnede til Menneskeføde. Men at forbyde en Mand, som gaar rundt som Slag-